

Arrest

nr. 185 456 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 februari 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DIONSO DIYABANZA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqües}), gericht aan de tweede verzoekende partij en twee kinderen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, in de mate dat de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt.

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de mate dat de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt het volgende gesteld:

“In de mate dat de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op haar geen betrekking heeft, zodat het beroep in deze mate onontvankelijk voorkomt.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 22 september 2016 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 september 2016 opgenomen grond, stelt de verwerende partij dat de Belgische staat, net zoals in de zaak met rolnummer 183 448 zich niet kan vinden in de interpretatie door de Raad. Ze herhaalt dat de gemeente wel het AI aflevert maar niet de bevoegdheid heeft inzake het verblijfsrecht en stelt dat het AI de uitvoerbaarheid opschort maar ze niet wegneemt uit het rechtsverkeer. De verwerende partij wijst op artikel 74, § 4 van het vreemdelingenbesluit, dat de juiste inhoud geeft aan het AI en stelt dat de beschikking hieraan voorbijgaat hetgeen in strijd is met het voormelde artikel 74, § 4. Tevens wijst zij terug op het arrest J.N. van het Hof van Justitie en stelt zij dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet kunnen herleven, dat anders de Terugkeerrichtlijn dode letter is. De verwerende partij stelt dat de Raad haar bevoegdheid van wettelijk toezicht voorzien in artikel 38/2, § 2 van de vreemdelingenwet te buiten gaat door te oordelen over de effecten van het bevel en niet over de rechtsgeldigheid.

De verzoekende partijen stellen dat zij ook verwijzen naar hun eerdere reactie in de zaak met rolnummer 183 448 en wijzen bovendien op de impliciete vrijstelling van de afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en stellen dat een AI ook voor andere gelegenheden wordt gebruikt, zoals bij huwelijk, voor kinderen enzovoort. Zij volgen de redenering van de Raad.

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet ingaat op het onderdeel van voormelde beschikking van 15 september 2016 dat betrekking heeft op de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring in de mate dat de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt. Ook de verzoekende partijen – die niet hebben gevraagd te worden gehoord – gaan hoe dan ook niet in op het voornoemde onderdeel van voormelde beschikking van 15 september 2016.

Met verwijzing naar de beschikking van 15 september 2016 is het beroep, in de mate dat de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt, dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de beschikking van 15 september 2016, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de overige onderdelen van de bestreden beslissing gesteld dat het beroep kan ingewilligd worden op de volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), gericht aan de tweede verzoekende partij “+ 2 kinderen”, waarbij niet wordt aangegeven op welke van de drie kinderen waarvoor de verzoekende partijen ook optreden als wettelijke vertegenwoordiger wordt gedoeld.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de tweede verzoekende partij op 24 april 2016 een nieuwe asielaanvraag indiende, die op 19 augustus 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging werd genomen. De tweede verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsground in afwachting van een beslissing ten gronde over haar asielaanvraag. Zij heeft op grond van artikel 75, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet op grond van de hoofdvaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet (cf. RvV 23 oktober 2013 (AV), nr. 112 609). De Raad benadrukt dat de beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid behoort (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)). In casu dringt deze beslissing zich op, daar de tweede verzoekende partij thans in het bezit is van (minstens recht heeft op) een (weliswaar tijdelijke en precaire) verblijfstitel, hetgeen niet verzoenbaar lijkt met het gegeven dat zij tevens het voorwerp uitmaakt van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Met betrekking tot de twee niet nader gespecificeerde kinderen waarop de bestreden beslissing tevens betrekking heeft, dient erop gewezen te worden dat uit het verzoekschrift en het administratief dossier blijkt dat alle drie de kinderen hoe dan ook minderjarig zijn, zodat moet aangenomen worden dat zij het statuut van hun ouders volgen (waarbij kan worden opgemerkt dat ook de nieuwe asielaanvraag van de eerste verzoekende partij op 19 augustus 2016 in overweging werd genomen). Zodoende kan ook voor de “2 kinderen” verwezen worden naar het bovenstaande.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid, de door de verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer daartegen ontwikkeld in de nota met opmerkingen, en lijkt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker te moeten worden vernietigd.”

4.2 Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 september 2016 opgenomen grond, voert zij het in punt 3.1 weergegeven betoog.

De verzoekende partij voert het in punt 3.1 weergegeven betoog.

4.3 Met betrekking tot het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting dat de gemeente het AI wel aflevert maar geen bevoegdheid heeft inzake het verblijfsrecht en dat het AI enkel de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, opschort maar ze niet wegneemt uit het rechtsverkeer en in dit

verband verwijst naar artikel 74, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), wijst de Raad op het volgende. Overeenkomstig artikel 75, § 4 van het vreemdelingenbesluit, hetgeen waarop de verwerende partij met de verwijzing naar artikel 74, § 4 van het vreemdelingenbesluit waarschijnlijk doelt in het zicht van haar betoog ter terechtzitting, wordt de vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging wordt genomen, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze afgifte van een attest van immatriculatie impliceert dat de betrokken vreemdeling op dat ogenblik houder wordt van een document dat hem het recht geeft in België te verblijven. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij lijkt te willen voorhouden, geeft de Raad geenszins een andersluidende inhoud aan of interpretatie van voormeld artikel 75, § 4. Evenwel wordt erop gewezen dat dergelijk recht om op wettige wijze in België te verblijven, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt afgegeven door de gemeente in afwachting van een definitieve beslissing inzake de asielaanvraag, niet verzoenbaar is met de vaststelling – zoals deze in het bevel wordt gemaakt – dat de verzoekende partij niet op legale wijze in het Rijk verblijft en aldus het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Men kan immers niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel, maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet (cf. RvV 23 oktober 2013 (AV), nr. 112 609).

In de mate dat de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat de Raad haar bevoegdheid van wettelijk toezicht voorzien in artikel 38/2, § 2 van de vreemdelingenwet te buiten gaat door te oordelen over de effecten van het bevel en niet over de rechtsgeldigheid, benadrukt de Raad dat de beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid behoort (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)). De rechtszekerheid is meer gediend met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer dient verwijderd te worden dan met een onzekere opschorting van de uitvoering ervan waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting verwijst. Door de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten weet de verzoekende partij eenduidig en duidelijk dat zij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de meervoudige asielaanvraag, is zij duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft zij tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een eventuele latere afwijzing van de asielaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te leggen. Dergelijke garanties bestaan niet door de loutere verklaring van de verwerende partij dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk is opgeschort. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad benadrukt verder dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na een onderzoek ten gronde van de asielaanvraag van de verzoekende partij, beslist om de asielaanvraag te verwerpen. Integendeel bestaat op grond van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid – d.i. aldus een principiële verplichting – om een nieuw bevel af te geven. Indien de verzoekende partij geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten kan desgevallend een inreisverbod worden opgelegd. De rechten van de verwerende partij worden aldus gevrijwaard. Het brengt geen vertraging of een belemmering met zich mee voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en brengt dit beleid evenmin in gevaar.

4.4 Waar de verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) dat oordeelt dat het bij het indienen van een asielaanvraag toegestane tijdelijk verblijfsrecht, het vorige bevel om het grondgebied te verlaten niet uit het rechtsverkeer doet verdwijnen en zij in dit verband nog stelt dat het bevel om het grondgebied moet kunnen herleven omdat anders de Terugkeerriichtlijn dode letter is, merkt de Raad op dat de verwerende partij niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de Belgische situatie kan toepassen. Uit een lezing van het arrest van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse procedure zoals deze werd toegepast in het hoofdgeding *“de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp is van een terugkeerprocedure [...] tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege verval”* (overweging 75 van het arrest). Dat dergelijk verval van een terugkeerbesluit reeds geldt vanaf het ogenblik dat een vreemdeling een meervoudige

asielaanvraag indient – of minstens dat het indienen van de vierde asielaanvraag als startpunt werd genomen van de vervallenverklaring van het terugkeerbesluit in het hoofdgeding dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van Justitie – blijkt tevens uit de standpuntbepaling van advocaat-generaal E. Sharpston, waar in overweging 35 het volgende wordt gesteld: “Op 27 februari 2015 heeft N. [...] zijn laatste volgend asielerzoek ingediend. [...] de verwijzende rechter [aangeeft] dat het terugkeerbesluit daardoor met ingang van die dag, overeenkomstig zijn rechtspraak, van rechtswege is vervallen”. Uit bovenstaand citaat uit het arrest van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse praktijk een terugkeerbesluit komt te vervallen op het moment dat een vreemdeling een volgend asielerzoek indient. De Raad merkt op dat de verwijdering van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet te vergelijken valt met deze Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag. Dit onderscheid in het tijdstip waarop wordt aangenomen dat een terugkeerbesluit komt te vervallen dan wel dient verwijderd te worden daargelaten de vraag of er sprake is van een impliciete intrekking, is van belang gelet op de bekommernis van het Hof van Justitie. De bekommernis die het Hof van Justitie in het aangehaalde arrest maakte, betrof de noodzaak om een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, zoals vereist door de Terugkeerrichtlijn. In deze is het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit reeds komt te vervallen, inderdaad een belemmering van een efficiënte terugkeerprocedure, zoals beoogd door de Terugkeerrichtlijn. De stopzetting van een lopende terugkeerprocedure bij de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan echter niet als een dusdanige belemmering worden beschouwd. De inoverwegingname van een asielaanvraag impliceert immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die in alle objectiviteit en onafhankelijkheid een onderzoek voert – van oordeel is dat er zich nieuwe elementen in het dossier van de asielzoeker bevinden, die een nieuw onderzoek ten gronde van het asielrelaas verantwoorden. Op deze manier vallen aldus de meervoudige asielaanvragen die bijvoorbeeld worden ingediend met het oog op het vertragen van een terugkeer naar het herkomstland – wat een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure betreft en een belemmering vormt van de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn – niet binnen de toepassing van het verwijderen van het bevel via een vernietiging (cf. artikel 41 van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking))). De verwerende partij kan derhalve een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om haar standpunt gericht tegen de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kracht bij te zetten.

Het past in deze ook te verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Zo wijst de Raad er op dat de “*terugkeerverplichting*” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechtelijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “*dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard*”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “*illegaal verblijf*” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Zoals hierboven reeds uiteengezet, moet – gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie – worden vastgesteld dat een vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging werd genomen wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. Nergens in de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van opschorting van de uitvoering ervan. In het Terugkeerhandboek* voor gebruik door de bevoegde

* In de Aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerateerde taken kan in de overwegingen gelezen worden :

1) Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken is voorts nog bepaald in het kader van het bovenvermeld artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn: *“Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet.”* Het houdt in dat er geen tussenpositie mogelijk is zoals voorgesteld door de verwerende partij, van een vreemdeling die illegaal verblijft, maar tijdelijk niet als dusdanig kan worden beschouwd en dus niet verwijderbaar is. Het Terugkeerhandboek stelt vervolgens nog duidelijk:

“De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd, omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven:

⇒ asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven;

⇒ personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben (mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt);(...).”

Met bovenstaande uiteenzetting ter terechtzitting kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de beschikking van 15 september 2016.

4.5 Gelet op het bovenstaande en de beschikking van 15 september 2016 dringt de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker zich op. Zodoende dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid, de door de verzoekende partijen aangehaalde middelen en het verweer daartegen ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre de eerste verzoekende partij in eigen naam optreedt. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

(2) Er moet voor worden gezorgd dat deze gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd. Daartoe moet een "terugkeerhandboek" worden opgesteld met gemeenschappelijke richtsnoeren, beste praktijken en aanbevelingen.

(3) Het "terugkeerhandboek" moet worden gericht tot alle lidstaten die door Richtlijn 2008/115/EG zijn gebonden.

[...]

(6) Met het oog op de uniforme uitvoering van gemeenschappelijke Unienormen op het gebied van terugkeer moeten de lidstaten hun nationale autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, opdragen gebruik te maken van het terugkeerhandboek als belangrijkste hulpmiddel bij de uitvoering van hun taken."

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, ingediend in eigen naam door de eerste verzoekende partij, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de tweede verzoekende partij en haar kinderen, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPES,	de eerste voorzitter,
------------------	-----------------------

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,	De eerste voorzitter,
--------------	-----------------------

M. DENYS

C. BAMPES